

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 marca 2023 r.,

bez udziału stron

sprawy M.R.

oskarżonego z art. 207§1 k.k. w zb. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

skargi pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 25 sierpnia 2022 r., sygn. akt II Ka 439/22,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 19 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 636/18 i przekazujący sprawę temu

Sądowi do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

2. obciążyć oskarżycielkę posiłkową kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2022 roku, sygn. akt II K 636/18 oskarżonego M.R. uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2016r. daty dziennej bliżej nieustalonej do 16 maja 2018r. w miejscowości W. gm. [...]. w woj. [...] znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną M.R.1 w ten sposób, iż wszczynał awantury domowe w trakcie których szarpał i popychał pokrzywdzoną, znieważał ją słowami wulgarnymi i obelżywymi, wypędzał z domu, poniżał oraz ciągle niepokoił, krytykował, naruszał jej nietykalność cielesną uderzając ją otwartą

dłonią w twarz, łokciem, łapał za szyję i podnosił do góry ponadto w dniu 16 maja 2018r. w W. gm. [...] w woj. [...] podczas awantury domowej szarpał i uderzył ręką w twarz pokrzywdzoną M.R.1 powodując u niej obrażenia ciała w postaci złamania przedniej ściany lewej zatoki szczękowej z odmą podskórną tkanek miękkich oraz podejrzenie złamania ściany dolnej oczodołu lewego, które to obrażenia powodują rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. oraz tego, że znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją starszą córką N.R., w ten sposób, że był wobec niej agresywny słownie nazywając ją konfidentem oraz zastraszał ją poprzez zamykanie jej w ciemnej łazience, z której nie pozwalał jej wyjść, a także uderzał ręką w pośladki, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M.R. kary roku pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 /trzech/ lat; na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego; na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonych - żony M.R.1 i córki N.R. w kwocie po 8.000,00 /osiem tysięcy/ złotych; na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązał oskarżonego do poprawnego zachowania się wobec pokrzywdzonych - żony M.R.1 i córki N.R. w okresie próby; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1842,80 /tysiąc osiemset czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt gr./ złotych tytułem wydatków postępowania, oraz kwotę 180,00 /stu osiemdziesięciu/ złotych tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli prokurator, obrońca oskarżonego oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Po rozpoznaniu tych apelacji, Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2022r., sygn. akt II Ka 439/22, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.

Skargę od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, wyrokowi temu zarzucając naruszenie art. 439 kpk przez uchylenie zaskarżonego apelacją wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie i przekazanie sprawy sądowi

pierwszej instancji do ponownego rozpoznania w sytuacji gdy Sąd Rejonowy zasadnie dokonał uprawnionej korekty opisu stanu faktycznego sprawy przedstawionego w treści aktu oskarżenia (tym samym zareagował na pisemny wniosek oskarżyciela posiłkowego (wobec braku aktywności i ciągłej nieobecności na rozprawach oskarżyciela publicznego) i stwierdził, iż wobec ujawnienia w toku rozprawy także innych zachowań oskarżonego zarówno w stosunku do M.R.1 jak i wobec córki N.R., które to zachowania nosiły znamiona przestępstwa z art. 207 par.1. k.k.. Zgodnie z wnioskiem złożonym na rozprawie przez oskarżyciela posiłkowego zbadał materiał dowodowy i uznał, iż w przedmiotowej sprawie doszło do popełnienia przestępstwa nie tylko wobec M.R.1, ale także wobec małoletniej N.R., która miała już świadomość tego co się dzieje w domu w którym zamieszkiwała rodzina pokrzywdzonego, odmiennie od malutkiej wówczas W.R.. Nie można zatem uznać, iż w przedmiotowej sprawie nie było skargi uprawnionego oskarżyciela. Taka skarga została złożona przez oskarżycielkę posiłkową zgodnie z treścią art. 398 kpk ale Sąd w oparciu o skargę oskarżyciela posiłkowego dokonał analizy materiału dowodowego i uznał, że w przedmiotowej sprawie powinna nastąpić korekta opisu stanu faktycznego sprawy.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Siedlcach jako sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania w całości, ewentualnie o utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu Rejonowego w Garwolinie

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Garwolinie w odpowiedzi na wniesioną skargą wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Obrońca oskarżonego M.R. w odpowiedzi na wniesioną skargę również wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jest niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. podstawą do wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok

sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania jest wyłącznie naruszenie przepisu określonego w art. 437 k.p.k. albo wystąpienie uchybienia wymienionego enumeratywnie w treści art. 439 § 1 k.p.k. Tak więc rozpoznanie skargi ogranicza się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 k.p.k. albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454§1 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 in fine k.p.k.). Natomiast niedopuszczalne jest, aby Sąd Najwyższy w trybie art. 539a k.p.k. badał merytorycznie prawidłowość przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również badał zasadność uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21, LEX nr 3287910; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. II KS 29/21, LEX nr 3314955, postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. V KS 36/21, LEX nr 3324938). Celem instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego nie jest bowiem dublowanie przeprowadzonej już kontroli odwoławczej, a wyeliminowanie bezpodstawnego wydawania przez sądy odwoławcze wyroków kasatoryjnych w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie in meriti mogło zapaść w II instancji.

Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy analiza przedmiotowej sprawy w granicach postawionego w skardze zarzutu prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy nie dopuścił się w niniejszej sprawie naruszeń, o których mowa w art. 539a § 3 k.p.k. Wskazać bowiem należy, że uchylenie przez Sąd Okręgowy w Siedlcach wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie nastąpiło z uwagi na wystąpienie w niniejszej sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 9 k.p.k. w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Sąd Okręgowy w Siedlcach w uzasadnieniu wyroku w sposób jednoznaczny trafnie wskazał jakie okoliczności miały wpływ na wydanie orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. Sąd ten zasadnie stwierdził, że M.R., co wynika z treści aktu oskarżenia, został oskarżony jedynie o popełnienie czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa określonego w art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. jedynie w odniesieniu do pokrzywdzonej M.R.1. Sąd Rejonowy zaś dokonał modyfikacji opisu czynu przypisanego oskarżonemu, poprzez uzupełnienie

go o kolejną osobę pokrzywdzoną tj. N.R., wychodząc tym samym poza granice aktu oskarżenia. Zatem w zakresie w jakim opis czynu został przez Sąd Rejonowy w Garwolinie zmieniony, zasadnie Sąd odwoławczy wskazał, iż brak było skargi uprawnionego oskarżyciela. Zdaniem Sądu Najwyższego opisane wyżej i stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie stanowiło więc w pełni uzasadnioną podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego. Zatem ze wskazanych względów za całkowicie chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut zawarty w skardze pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie. O kosztach postępowania skargowego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

[as]

[ał]